

50 jaar “de Driesprong”

Zo lang alweer, camping de Driesprong, dan wordt het zeker tijd voor een gesprekje. Dus schuif ik aan bij Els de Vries-Stekelenburg die tegenwoordig samen met haar broer Daan het bedrijf runt. We beginnen dan maar aan het begin en dat is in 1961. Dat is het jaar dat Henk Stekelenburg en zijn vrouw met de kinderen verhuizen van Tienhoven (bij Loosdrecht) naar Langelille. Het plan is om roeibootjes te gaan bouwen. Ze nemen hun intrek in het pand aan de Lemsterweg 22. Toen was dit nog een woonhuis, zij maakten er een café-restaurant van.

De grond om hen heen was nog allemaal rietland, in niets leek het op het bedrijf wat er nu staat. Els verhaalt van de kroketten en andere snacks die moeder eerst allemaal zelf maakte en vervolgens in de snackbar verkocht. En druk dat het was!! Ondertussen bemoeide Henk zich met het opzetten van een camping, eerst het stuk achter het café en toen dat vol begon te raken kochten ze het stuk rietland aan het Wiede van de Tjonger. Maar wat is een camping aan het water zonder strand dus als dat er niet is, ga je zorgen dat het er komt. Er werd een baggerbak gebouwd, zand werd opgezogen uit het Wiede en daarmee werd het strand van de Veenpolder, ofwel “Stekeltje” een feit. Na vijf jaar in het café gewoond te hebben verhuisde de familie naar een boerderijtje dat op het land erachter stond. Henk vat het plan op om daar insteekkanalen te laten graven omdat mensen nou eenmaal graag aan het water willen kamperen. De gemeente denkt daar echter anders over maar de familie Stekelenburg is niet voor één gat te vangen en na zeven jaar bakkeleien wordt uiteindelijk de vergunning afgegeven en kan men beginnen te graven. Het café is inmiddels verkocht maar na een aantal jaren koopt de familie het toch maar weer terug en nu wordt het steeds verhuurd. Nu de kanalen zijn gegraven en de camping ook daar op poten is gezet, wordt het tijd voor een nieuwe uitdaging. Het lijkt ze wel wat om een jachthaven aan te leggen en dus wordt de grond aangekocht en de gemeente weer benaderd voor de nodige vergunningen. En alweer zijn ze niet enthousiast maar na weer een aantal jaren soebatten kunnen ze de vergunning krijgen. In ruil daarvoor moet dan wel de hele camping op de riolering aangesloten worden, inclusief persleiding vanuit het dorp Langelille. Dat is een hele klus maar ze besluiten het toch te doen. Immers met twee zoons en twee dochters zal er toch zeker opvolging zijn en dan moet je vooruit kijken!

Vooruit kijken doen Els en Daan nog steeds, de camping aan het strand word dit jaar leeggeruimd om plaats te maken voor een kleinschalig bungalowpark. Dat de gasten die er soms al jaren stonden dat niet zo leuk vinden, daarvan zijn ze zich bij "de Driesprong" terdege bewust. Ze hebben er dan ook de nodige aandacht aan besteed om dit allemaal zo soepel mogelijk te laten verlopen.

En dan is er nog de andere "poot" van het bedrijf, de jachtverhuur. De boten werden en worden door henzelf ontworpen, gebouwd en ook onderhouden. In het begin, vertelt Els, deden ze het onderhoud in de oude melkfabriek in Langelille. Daar pasten twee schepen tegelijk in, daar werd dan druk aan gewerkt om ze weer klaar te krijgen en dan was je nog een dag bezig om ze terug te brengen naar de haven en weer twee andere op te halen. Op die manier was de winter eigenlijk niet lang genoeg om de vloot van toen 24 schepen goed te onderhouden. Er komt nogal wat bij kijken, behalve onderhoud aan het schip zelf, moet de binnenkant natuurlijk ook helemaal pico bello zijn. Dus alles kreeg in de winter een grote beurt, er werd uitgebreid schoongemaakt en gewassen. Dat gebeurde in twee caravans en een schuurtje achter het woonhuis van Els. Al met al werkte het allemaal niet handig en dan gaat er weer een vergunningaanvraag naar de gemeente, die weer niet zit te juichen. Maar de aanhouder wint en uiteindelijk wordt er groen licht gegeven voor de verdubbeling van de jachthaven en de bouw van de grote hal. Daarin passen 10 schepen van hun eigen vloot, die ze ondertussen teruggebracht hebben naar 18 stuks. Ook is er ruimte om de was te doen en te drogen, te strijken en te repareren.

Met de botenlift tot 50 ton kunnen heel wat schepen op de wal getakeld worden en dat is ook ontdekt door de particuliere botenbezitters die tegenwoordig een aardig stuk in de verwarmde hal bezetten als ze aan hun eigen boot willen werken.

De administratie heeft op de bovenverdieping ook eindelijk genoeg ruimte gekregen. Het gebouw geeft ook onderdak aan een watersport/hengelsportwinkel waar je in het seizoen (1 april tot eind oktober) zeven dagen per week bijvoorbeeld maden en wormen kunt halen. En dan is er ook nog een supermarkt in het gebouw, daar kunnen huurders voor vertrek hun boodschappen doen, maar ook u en ik zijn er welkom.

Terwijl ik met Els zit te praten, kijken we uit over de jachthaven en dan vraag ik me nog het een en ander af: kan iedereen zomaar zo'n schip huren? Ja, dat kan gewoon. Er is geen vaarbewijs nodig voor een boot tot 15 meter of die niet sneller gaat dan 20km/u. De meeste mensen beginnen met

een kleinere boot om vertrouwd te raken op het water, niemand wil graag schade aan een mooi schip maken. Je komt de haven dan ook niet uit zonder een gedegen vaarinstructie en zo komen er ook niet veel huurders terug met grote schades. Natuurlijk gebeurt er wel eens wat, zo brandde er een aantal jaren geleden een schip uit, maar dat was in de winter en die lag in de haven. Intussen is deze weer hersteld en zij ligt te wachten op een nieuwe eigenaar. Want dat doen ze daar ook nog, boten verkopen. Als een schip lang genoeg verhuurd is geweest gaat ze in de verkoop. Wie huurt nou zo'n schip? Tot een paar jaar geleden waren dat meestal Duitsers (zo'n 95%) maar de financiële crisis heeft daar toch wel invloed op gehad. Tegenwoordig zijn het nog steeds meest Duitsers (nu zo'n 60%), maar ook de Nederlanders (30%) weten de weg naar Friesland te vinden en een nieuwe markt werd aangeboord in Tsjechië (10%).

Hoe kom je aan je klanten? Er wordt geadverteerd in watersportbladen en tot voor een aantal jaren stond "de Driesprong" op de Boot Düsseldorf. Met de opkomst van internet en het daardoor teruglopen van beursbezoek zijn ze daar mee gestopt. Tegenwoordig heeft de jachtverhuur ook een mooie site en kun je online de schepen bekijken en eventueel boeken. Els is wel op Boot Düsseldorf geweest om uit naam van Fryslân Marketing uit Leeuwarden Friesland te promoten maar dat is meer omdat ze het leuk vind.

Mijn laatste vraag betreft dan nog de namen van de schepen, wie verzint die? Nou dat is eigenlijk vrij simpel, ze zijn begonnen met hun eigen namen, dan die van de kinderen, toen de kleinkinderen en toen die allemaal geweest waren moest er wat anders bedacht worden. Toen kwam Els op het idee om de latijnse namen van vissen te gebruiken en zo kun je nu dus een Remora (baars) en een Solea (tong) tegenkomen op de Friese wateren.

In 2011 is het ook 15 jaar geleden dat Daan en Els het bedrijf van hun ouders overnamen. Vader werd 65 en wilde stoppen, zoon Henk en dochter Peta hadden hun plek al gevonden en zodoende werd besloten dat Daan en Els het familiebedrijf zouden voorzetten. Inmiddels is het al weer tien jaar geleden dat vader Henk is overleden, moeder woont nog altijd tegenover de jachthaven. Iedereen is er trots op dat het bedrijf al 50 jaar bestaat, dat laat wel de degelijkheid ervan zien! Enthousiast zegt Els: "Dat wij op deze manier het bedrijf van onze ouders kunnen voortzetten is toch helemaal geweldig. We zijn steeds vernieuwend bezig en we zitten nog vol plannen voor de toekomst".